

at gøre større Indkøb. Og da synes jeg, at det vilde være urigtigt at binde Hænderne, saaledes som her er foreslaaet, navnlig under Tiendeafløsningen, naar Tiendeobligationerne kunne ventes at ville fremkomme netop i Løbet af meget kort Tid, maaske i Løbet af 1 Aar, næsten alle sammen. Det er i Virkeligheden kun Udslag af Mistillid til, at man kan finde den fornødne Dygtighed i Bankens Ledelse. Jeg maa derfor fraraade disse Ændringsforslag paa det bestemteste. Som allerede bemærket, er det jo saaledes, at Finansministerens Ja vedvarende skal følge med, for at den ny Serie kan udstedes.

Endelig er der af et sidste Mindretal paa 6 Medlemmer, for hvilke det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (N. Rasmussen) var Ordfører, stillet Ændringsforslagene under Nr. 9 og 10 til § 5 og Nr. 16 og 17 til § 7. Ændringsforslag Nr. 9 gaar ud paa at udstemme af § 5, at Ejeren af Ihænderobligationer uden Udgift kan erholde dem deponerede i Finansministeriet under den danske Stats Garanti. Da Sagen var til 1ste Behandling, opponerede man ogsaa mod denne Bestemmelse, men det var ud fra den Betragtning, at en saa nøje Tilknytning til Finansministeriet maatte hos de vedkommende Købere og Ejere af Obligationerne skabe den Formening, at den danske Statskasse med hele sin Formue hæftede for Obligationerne, og at det var en Statsbank ikke blot i den Forstand, at Statsmyndighederne udnævne og beskikke Ledelsen, men ogsaa i den Forstand, at Staten hæfter for alle Forpligtelser. Den Motivering kan man ikke bruge længere, efter at det saa utrykkeligt som muligt er sagt, at Staten hæfter ikke udover Grundfonden. Nu paaberaber man sig nemlig den Ulejlighed, denne Bestemmelse vil medføre for Finansministeriet, og siger, at det er højst urimeligt, at det skal paatage sig at være Boks for dem, der ønske at deponere deres Obligationer. Hertil er blot at sige, at denne Bestemmelse er af dem, der kendetegne, hvad jeg vil kalde de fine Obligationer, der sælges til høje Priser paa det store Marked. Det er, om jeg maa sige, en Fjer i Hatten for Obligationerne, der fremhæver dem fremfor andre. Rædselen for, at der skulde sendes Masser af Millioner herop til Deponering i Finansministeriet, som dette saa skulde have Ansvaret for, tror jeg er en rent teoretisk Rædsel. I saa Henseende har man jo Erfaringer fra Statsobligationer. Nej, men det, der vindes ved, at saadan Deponering

kan foregaa, er, at Obligationerne faa et Præg i Købernes Omdømme, en særlig fin Karakter, uden at man paatager sig nogen som helst Forpligtelse ud over den, der ligger i Bestemmelsen i § 3 om, at Staten hæfter kun med Grundfonden. Naar man nu har Vished for, at de Banker, der skulde sælge Obligationerne, ikke blot sætte Pris paa en saadan Deponeringsbestemmelse, men have den sikre Mening, at den vil gøre Obligationerne bedre salgbare og til højere Pris, synes jeg, det er urimeligt ikke at beholde denne Bestemmelse, der praktisk talt ikke vil komme til at genere. At det vil give nogen Ulejlighed for Finansministeriet og maaske lidt Omkostning, synes jeg ikke spiller nogen Rolle i Forhold til det, som kan opnaas derved.

Ændringsforslag Nr. 16 gaar ud paa at udstemme Ordene „i halvaarlige Terminer“, idet man mener, at der ingen Grund er til at binde sig til de halvaarlige Terminer. Det er ganske vist ikke noget, der har nogen overdreven stor Vigtighed, men paa den anden Side ere de halvaarlige Terminer i den Grad indarbejdede i Verdensmarkedets Bevidsthed og falde som noget naturligt og selvfølgelig, at jeg ikke synes, der er nogen Grund til at ændre noget i saa Henseende. — Ændringsforslag Nr. 17 gaar ud paa at udstemme sidste Punktum i § 7, hvori det bestemmes, at Direktionen med Finansministerens Samtykke kan fraskrive Hypotekbanken Retten for et begrænset Aaremaal til ekstraordinært at opsigte nogen af Seriens Obligationer. Det er en Erfaring, man ogsaa blandt andet har gjort ved de sidste Statslaan, at det betinger en højere Pris paa Obligationerne i visse Forhold, at Køberne deraf ere sikre paa ikke at faa dem opsagte i et vist Aaremaal. Naar der skal være Stempelafgift i Frankrig — og selv om det kun bliver 1 pCt., der skal svares, saa skal det nu en Gang svares en Gang for alle —, saa er det ganske naturligt, at Købere, der have denne Udgift, ville være sikre paa ikke at faa Obligationerne opsagte i Løbet af meget kort Tid eller i hvert Fald ville kunne sikre sig det. Ogsaa Kreditforeningernes Erfaringer gaa i den Retning, at man kan betinge en højere Pris paa Obligationer, naar man for en vis Række af Aar har fraskrevet sig Retten til ekstraordinært at opsigte dem. Jeg forstod den ærede Ordfører for Mindretallet (N. Rasmussen) saaledes, at han mente, at der i og for sig godt kunde være Tilfælde, hvor det var rigtigt at fraskrive sig en saadan Ret, men det be-